

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: M. A.
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,
sídlem ZZC Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky Praha,
sídlem pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2025, č. j. OAM-790/BA-BA07-BA03-PŘZ-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 25. 8. 2025, č. j. OAM-790/BA-BA07-BA03-PŘZ-2025 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) rozhodl žalovaný, že žalobce je nadále zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

azylu“).

2. Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný vycházel z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci a své rozhodnutí zdůvodnil toliko obecnými úvahami bez toho, aby se blíže proporcionalitou omezení osobní svobody Žalobce a pregnantně vysvětlil, proč nevyhověl jeho žádosti o propuštění ze zajištění ve smyslu § 46a odst. 10 zákona o azylu. Žalobce se v zařízení necítí dobře, a to i vzhledem ke svému věku 20 let, kdy ostatní zajištění cizinci jsou výrazně starší než on, má za to, že volný pohyb v pobytovém středisku by byl lepší na jeho psychický stav, a i tak by bylo dosaženo daného účelu, bez nutnosti omezení svobody. K tomu žalobce uvádí, že požádal v České republice o mezinárodní ochranu, nemá tedy důvod nevyčkat správního rozhodnutí, jak uvádí v napadeném rozhodnutí žalovaný. Žalobce podle svého názoru nepředstavuje žádné bezpečnostní riziko či nebezpečí veřejnému pořádku, a míra nebezpečí, že bude tento mařit a ztěžovat správní řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, je neúměrně nízká tomu, jakým způsobem je zajištěním zasahováno do jeho základních práv a jaká újma je mu tímto způsobována. Žalobci nezbývá než konstatovat, že je napadené rozhodnutí v rozporu s principem proporcionality. Žalobce by v případě uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu pobýval v pobytovém středisku. Nelze podle žalobce připustit paušalizované rozhodování ve věcech cizinců, kdy důvodem k zajištění je pouze to, že se žalobce nacházel na území České republiky nelegálně. Žalobce však nepáchal žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost. Žalovaný nesprávně posoudil řešenou právní otázku (nezbytnost zajištění žalobce a nemožnost využití mírnějších institutů) a napadené rozhodnutí zdůvodnil toliko obecnými úvahami, aniž by se blíže zabýval proporcionalitou omezení osobní svobody žalobce. Podle žalobce žalovaný zcela nedostatečným způsobem zdůvodnil délku zajištění, kterou žalobce rovněž považuje za zcela nepřiměřenou. Současně se žalobou požádal žalobce o přiznání odkladného účinku.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že dne 20.08.2025 podal žalobce žádost o propuštění ze zajištění ve smyslu ust. § 46a odst. 10 zák. č. 325/1999 Sb., ve které mimo jiné uvedl, že je přesvědčen, že v jeho případě neexistují zákonné důvody, které by bránily využít v jeho případě zvláštních (mírnějších) opatření dle § 47 zák. č. 325/1999 Sb. Uvádí, že žádost o mezinárodní ochranu nepodal kvůli tomu, aby pozdržel či mařil výkon rozhodnutí o navrácení, podáním žádosti o mezinárodní ochranu se nesnaží vyhnout realizaci správního vyhoštění. Žádost o mezinárodní ochranu podal ze závažných důvodů, které, dle jeho názoru, splňují zákonné důvody pro její udělení. K zajištění uvádí, že jej vnímá jako mimořádný institut k zajištění cizince, přičemž zajištění by mělo být účelné a nesmí přesáhnout přiměřenou dobu ve vztahu ke sledovanému cíli. V opačném případě je zajištění neoprávněné. Správnímu orgánu navrhuje, aby vydal zvláštní opatření, dle kterého se bude žalobce po dobu zajištění zdržovat v pobytovém středisku, přičemž jeho výběr ponechává na správním orgánu. Dodává, že je připraven poskytnout plnou součinnost orgánům v řízení o udělení mezinárodní ochrany a že se po případném přemístění do pobytového střediska bude chovat zcela v souladu s právním řádem ČR.
4. Žalovaný k tomu uvedl, že neshledal žádné důvody pro propuštění ze zařízení. Uvedené skutečnosti neumožňují pokračovat v řízení o mezinárodní ochraně, zatímco by se žalobce mohl volně pohybovat po ČR. Žalobce navíc nevyužil možnosti podat opravný prostředek proti svému zajištění. Tím se sám připravil o soudní přezkum správnosti a platnosti původního rozhodnutí. Žalobce vědomě vstoupil a pobýval v ČR nelegálně. Z jeho jednání je patrné, že neměl v úmyslu požádat o mezinárodní ochranu v ČR. Svědčí o tom jeho pokus o nelegální vstup do Německa, odkud chtěl pokračovat až do Francie, kde

rovněž neměl povolení k pobytu. Kdyby nebyl zadržen Policí České republiky („PČR“), nelze předpokládat, že by zůstal k dispozici pro správní řízení. Místo toho by pravděpodobně pokračoval ve své cestě do Francie. O mezinárodní ochranu požádal žalobce až po svém zadržení a umístění do ZZC Balková. Nic z jeho výpovědi nenasvědčuje tomu, že by mu dříve v podání žádosti něco bránilo. Naopak je z jeho jednání patrné, že se svou žádostí pouze snaží zabránit vyhoštění, které se po jeho zadržení stalo reálným. Kdyby nebyl PČR zajištěn, je nepravděpodobné, že by o azyl v ČR požádal. Žalovaný se domnívá, že osoba, která opravdu potřebuje ochranu, o ni požádá okamžitě. V tomto případě však bylo podání motivováno snahou vyhnout se nucenému návratu.

5. Žalobce požaduje, aby byl přesunut do pobytového střediska, kde by se mohl volně pohybovat, s tím ale žalovaný nesouhlasí. Zkušenost s předchozím jednáním žalobce - nelegální vstup do EU, absence cestovních dokladů a úmysl pokračovat v nelegální cestě - nedává důvod očekávat, že by se jeho chování změnilo. Proto je vysoké riziko, že by se žalobce po umístění do otevřeného zařízení vyhnul správnímu řízení a uprchl by ze země. Žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti na základě, kterých by správní orgán přehodnotil svoje závěry uvedené v původním rozhodnutí, kde jmenovaný pouze vyjádřil nesouhlas s jeho zajištěním.
6. Co se týká návrhu žalobce, aby na něj bylo aplikováno zvláštní opatření dle § 47 zák. č. 325/1999 Sb., tedy povinnost zdržovat se v pobytovém středisku, správní orgán dospěl k závěru, že se v situaci jmenovaného nestalo nic, co by přimělo správní orgán přehodnotit závěr předchozího rozhodnutí o zajištění žalobce. K návrhu správní orgán doplňuje, že v současné době jsou pobytová střediska koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů mimo středisko, k opuštění střediska na dobu kratší než 24 hod. žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu. Tento mu není oprávněn v opuštění střediska, jakkoliv zamezit. Pobyt v pobytovém středisku je zcela na náklady správního orgánu, vč. úhrady stravování a dalších potřeb jmenovaného. Správní orgán je toho názoru, že ani v tomto směru není dotčený jakkoli motivován posečkat do pravomocného rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Z předchozího jednání žalobce, kdy záměrně nelegálně vstoupil na území členských států EU, navíc bez jakéhokoliv platného cestovního dokladu, a pokračoval ve svém nelegálním pobytu přes území několika členských států, čímž jasně vyjádřil svůj nulový respekt k dodržování právních předpisů ČR a EU. Správní orgán má za to, že nelze od žalobce očekávat, že v případě umístění do otevřeného pobytového střediska by tam zůstal a byl k dispozici správnímu orgánu po dobu řízení až do doby jeho vycestování v případě zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu. Správní orgán doplňuje, že žalobce nemá na území ČR zajištěnou žádnou adresu trvalého bydliště, nemá zde ani žádné osobní či rodinné vazby, nedisponuje finančními prostředky. Jmenovaný aktuálně nemá možnost z důvodu jeho nelegálního pobytu na území ČR zde pracovat, tudíž i jeho schopnost získat legálním způsobem finanční prostředky je mizivá (např. finanční prostředky mu může zaslat jeho rodina). S ohledem na výše uvedené má správní orgán za to, že nelze od žalobce očekávat ani možnost jeho pravidelného docházení na pracoviště správního orgánu za účelem kontroly jeho součinnosti.
7. K námitce žalovaného, že se necítí dobře v ZZC Balková, a proto chce být přesunut do některého z otevřených pobytových středisek, správní orgán uvádí, že jeho žádosti bylo částečně vyhověno, neboť ode dne 11.09.2025 žalobce pobývá v ZZC Vyšní Lhoty.

8. Napadený výrok rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: „Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“
10. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu: „... rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem (písm. a), nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené (písm. b).“ Podle odst. 2 tohoto ustanovení: „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“
11. Podle § 46a odst. 6 zákona o azylu: „V řízení o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany a v řízení o prodloužení doby trvání jeho zajištění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Rozklad, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. V rozhodnutí o zajištění a v rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění ministerstvo poučí žadatele o udělení mezinárodní ochrany o možnosti podat návrh na ustanovení zástupce pro řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění podle soudního řádu správního.“
12. Podle § 46a odst. 10 zákona o azylu ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Ministerstvo při předání rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poučí o jeho právu požádat o propuštění.
13. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 7. 2025, č. j. OAM-790/BA-BA07-BA03-Z-2025 rozhodl o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to do dne 1. 11. 2025. Proti tomuto rozhodnutí nepodal žalobce správní žalobu.
14. Dne 18. 8. 2025 podal žalobce žádost o propuštění ze zajištění ve smyslu § 46a odst. 10 zákona o azylu. Svou žádost žalobce odůvodnil tím, že má za to, že jsou zde dány důvody, aby bylo využito zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Nečiní žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení. Podáním žádosti o mezinárodní ochranu se v žádném případě nepokouší vyhnout realizaci správního vyhoštění, anebo je pozdržet. Podal žádost o mezinárodní ochranu z důvodů, které jsou závažné a které splňují zákonem stanovené důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce uvedl, že je připraven poskytovat plnou součinnost příslušným orgánům v řízení o udělení mezinárodní ochrany, a že se po jeho případném přemístění do pobytového střediska se bude chovat zcela v souladu s právním řádem České republiky, tedy že nebude páchat trestnou činnost, narušovat veřejný pořádek nebo jinak protizákonně jednat.

15. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že uvedené důvody nelze jakkoliv podřadit důvodům, které by umožňovaly jeho propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců a vedení dalšího řízení ve věci mezinárodní ochrany za umožnění mu volného pohybu na území ČR. Pokud jde o obecné námitky žadatele vůči samotnému jeho zajištění, tedy důvodům uvedeným v rozhodnutí správního orgánu č. j. OAM-790/BA-BA07-BA03-Z-2025 ze dne 17. 7. 2025, správní orgán konstatuje, že žadatel měl možnost podat v případě jeho nesouhlasu s rozhodnutím proti tomuto žalobu k příslušnému soudu za účelem přezkumu jeho právní i věcné správnosti, což jmenovaný neučinil.
16. Podle žalovaného žalobce na území ČR pobýval nelegálně, a kdyby mu nebyl zamezen vstup do Německa a nebyl následně zajištěn policií, zřejmě by navázal nelegálním pobytem na území Německa. Jmenovaný uvedl, že v okamžiku zajištění policií na hranicích s Německem chtěl pokračovat dále do Francie, zjevně opět nelegálně, kdy ani ve Francii nemá pobytové oprávnění, je tedy zřejmé, že před tímto rozhodně neměl v úmyslu požádat v ČR o udělení mezinárodní ochrany, a nedá se ani očekávat, že by v případě jeho nezajištění v ZZC byl k dispozici správnímu orgánu a nevycestoval například právě do Německa či Francie.
17. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále připomněl, že o udělení mezinárodní ochrany požádal žalobce až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Z výpovědi jmenovaného v rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců přitom nevyplynulo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením a umístěním do ZZC, resp. zjednání jmenovaného je zcela zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám jmenovaný by tento krok v ČR nikdy neučinil. Správní orgán je přesvědčen, že v případě osoby, která palčivě pocituje potřebu mezinárodní ochrany, tato k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost, jmenovaný však své podání učinil až v souvislosti se svým zajištěním policií ČR v ZZC, byť tak mohl učinit již dříve, a to i v zemích přes které tranzitoval. V případě jmenovaného má tak na základě výše uvedených skutečností správní orgán jednoznačně za to, že podání žádosti dotyčného o udělení mezinárodní ochrany bylo motivováno pouhou snahou jakkoliv zmařit nucený návrat do vlasti. S ohledem na výše uvedené má správní orgán za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet.
18. Podle žalovaného žalobce neuvedl v této souvislosti žádné nové skutečnosti, které by správní orgán vedly ke změně jeho původního rozhodnutí, kdy pouze vyjádřil nesouhlas s jeho zajištěním, a proto správní orgán na toto své původní rozhodnutí plně odkazuje. Samozřejmě I proti aktuálnímu rozhodnutí může žadatel v případě nesouhlasu podat příslušnou žalobu k soudu, jak bude níže poučen.
19. Pokud jde o návrh žadatele, aby na něj bylo aplikováno zvláštní opatření dle § 47 zákon o azylu, tedy povinnost zdržovat se v pobytovém středisku, správní orgán ve svém rozhodnutí konstatoval, že ani v tomto směru se v situaci žadatele nezměnilo naprosto nic,

co by vedlo správní orgán ke změně jeho závěru z rozhodnutí o jeho zajištění. Pokud jde konkrétně o možnost zdržování se v pobytovém středisku, pobytová střediska jsou v současné době koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů mimo středisko, k opuštění střediska na dobu kratší 24 hodin dotyčný žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu, a ten není oprávněn mu v opuštění střediska jakkoli zamezit. Pobyt v pobytovém středisku je navíc zcela na náklady správního orgánu, včetně úhrady stravování a dalších potřeb jmenovaného, a ani v tomto směru není dotyčný jakkoli motivován ve středisku zůstat jako v případě, kdy by si kdekoliv své náklady hradil ze svých zdrojů. S ohledem na předchozí jednání žadatele, kdy nelegálně vstoupil na území členských států Evropské unie, navíc bez jakéhokoliv cestovního dokladu, a chtěl pokračovat opět nelegálně přes další země až do Francie, čímž jasně vyjádřil svůj nulový respekt k dodržování právních předpisů ČR a EU, nelze dle názoru správního orgánu oprávněně očekávat, že v případě jeho umístění do otevřeného pobytového střediska by se na tomto jeho jednání cokoliv změnilo a dotyčný by zůstal správnímu orgánu k dispozici pro provedení správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany až do doby následného vycestování z ČR v případě jejího zamítnutí. Co se týče povinnosti osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené, žadatel nemá zajištěno žádné ubytování na jakékoliv adrese v ČR, nemá zde ani žádné osobní vazby a nedisponuje finančními prostředky. Jmenovaný ani nemá možnost získat finanční prostředky legálním způsobem, z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR a nemožnosti zde legálně pracovat, nelze tedy očekávat ani možnost jeho pravidelného docházení na pracoviště správního orgánu za účelem kontroly jeho součinnosti, kdy i toto si vyžaduje samozřejmě určité finanční náklady.

20. V případě výše jmenovaného žadatele pak ani v současné době nebyly podle žalovaného zjištěny ani žádné okolnosti, a ani žadatel je ve své žádosti o propuštění netvrdil, které by svědčily o tom, že jmenovaný je zranitelnou osobou, jejíž zajištění v ZZC je bez dalšího dle § 46a odst. 3 zákona o azylu vyloučeno. Zákon o azylu, konkrétně ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, jasně stanovuje, kdo je zranitelnou osobou, tedy nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým či zletilým zdravotně postiženým dítětem, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí. Sám jmenovaný před správním orgánem neuvedl nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že se v jeho případě jedná o zranitelnou osobu, a ani správní orgán nic takového nezjistil.
21. Soud k tomu uvádí, že v projednávané věci žalobce nepodal žalobu proti rozhodnutí o zajištění, avšak žalobní námitky směřují zejména proti samotné skutečnosti, že žalobce byl zajištěn. Soud napadené rozhodnutí o nepropuštění žalobce proto přezkoumával v mezích žalobních námitek v tom směru, zda důvody pro ponechání žalobce v zajištění nadále trvají.
22. Soud se v tomto ohledu ztotožnil se závěrem žalovaného, že v případě žalobce existovaly a nadále existují důvody pro jeho zajištění dle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť od doby zajištění žalobce nedošlo ke změně skutkových okolností, jež vedly k zajištění žalobce, a žalobce neuvádí ani v žalobě žádné nové skutečnosti, jež by odůvodňovaly možnou změnu rozhodnutí o zajištění.

23. Dle názoru soudu žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC, a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve (žádost nepodal neprodleně v době pobytu na území EU, ač se prokazatelně pohyboval po území EU delší dobu; žádost podal až po zadržení Policií ČR). Soud proto neshledal důvodnou námitku, že žalovaný zajistil žalobce pouze na základě jediné okolnosti, tj. žalobcova nelegálního pobytu.
24. Soud rovněž neuznal námitku žalobce, že jeho žádost o mezinárodní ochranu nebylo možné posuzovat jako účelovou. Zákon o azylu obecně k podání žádosti nestanovuje lhůtu, není zde žádná lhůta počítaná od vstupu cizince na území. Stanovuje pouze lhůtu 7 dnů od informování o možnosti podat takovou žádost v zařízení pro zajištění cizinců (§ 3b zákona o azylu). Podání žádosti o mezinárodní ochranu s časovým prodloužením je však typické pro účelové žádosti. Věrohodnost žádosti, která není podána bezprostředně po dosažení území státu, kde nehrozí nebezpečí, je nižší. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2016, sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „ (...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ V této souvislosti soud také odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, kde se uvádí, že: „V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“.
25. Soud dodává, že z výše cit. odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že jsou dostatečně rozvedeny důvody, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Mezi těmito důvody uvedl zejména vědomý nelegální pobyt žalobce na území EU, a kdyby mu nebyl zamezen vstup do Německa a nebyl následně zajištěn policií, zřejmě by navázal i nelegálním pobytem na území Německa. V okamžiku zajištění policií na hranicích s Německem chtěl pokračovat dále do Francie opět nelegálně, je tedy zřejmé, že před tímto neměl v úmyslu požádat v ČR o udělení mezinárodní ochrany, a nedá se ani očekávat, že by v případě jeho nezajištění v ZZC byl k dispozici správnímu orgánu a nevycestoval například právě do Francie. Žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Z výpovědi žalobce v rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců přitom nevyplynulo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu.
26. Jestliže tedy tak žalobce neučinil dříve, zřejmě nepovažoval dle názoru soudu jím uváděné důvody v žádosti za natolik palčivé, aby jej přiměly vyhledat pomoc co nejdříve od zjištění rozhodných skutečností. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody pro domněnku, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak bylo nezbytně nutné.

27. K žalobní námitce, že podle žalobce byly splněny podmínky pro uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu spočívajícího ve zdržování se v azylovém zařízení, neboť si je nyní již vědom, že v případě opětovného zadržení by byl vrácen do ČR, kde požádal o mezinárodní ochranu, a proto podle něho neexistuje riziko opětovného nelegálního vycestování do Německa či Francie, soud uvádí, že ji neshledal důvodnou. Pouhé tvrzení žalobce, že se bude zdržovat v azylovém středisku, nepostačuje a nenaplnuje podmínky pro uložení zvláštního opatření zdržovat se na určené adrese dle § 47 zákona o azylu, neboť neskytá přiměřenou jistotu, že žalobce tak učiní, bude spolupracovat se správními orgány, a to případně i pokud dojde k realizaci vyhoštění.
28. Soud připomíná, že žalobce v okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu tuto nijak neodůvodnil, a současně byly splněny další, výše vyjmenované podmínky pro zajištění žalobce dle ust. zákona o azylu (zajištění podle zákona o pobytu cizinců předcházelo podání žádosti, a ta byla podána až po delší dobu trvajícím nelegálním pobytu). Splnění těchto zákonných podmínek vedlo dle názoru soudu oprávněně žalovaného k domněnce, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.
29. Pokud jde o možnost zdržování se v pobytovém středisku, správní orgán zdůraznil, že tato střediska jsou koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů mimo středisko, k opuštění střediska na dobu kratší 24 hodin dotyčný žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu a ten není oprávněn mu v opuštění jakkoli zamezit. Pobyt v pobytovém středisku je navíc zcela na náklady správního orgánu a státu, včetně úhrady stravování a dalších potřeb žadatele, a dotyčný tak není ani v tomto směru jakkoli motivován ve středisku zůstat jako v případě, kdyby si své náklady hradil ze svých zdrojů. Nelze tedy ani vyloučit, že v případě uložení zvláštního opatření by se žalobce opět nepokusil žít mimo dohled správních orgánů a uprchnout z jejich dosahu. Z uvedeného má soud za přesvědčivě prokazané, že v případě žalobce skutečně nelze považovat uložení zvláštních opatření za účinné a vhodné řešení, neboť osoba žalobce neposkytuje záruku dodržování stanovených povinností. Se závěrem žalovaného, že nelze uplatnit zvláštní opatření v případě žalobce, se soud tedy plně ztotožňuje.
30. Dle názoru soudu takto žalovaný správně dovodil, že by propuštěním žalobce došlo k ohrožení průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a dále se zabýval tím, proč nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Dosavadní chování žalobce (vědomý pobyt na území ČR bez příslušných pobytových oprávnění, podání žádosti až po zajištění a přemístění do ZZC, reálná možnost realizace správního vyhoštění, absence hlášeného místa pobytu, pokus o nelegální cestování a opakované překročení hranic s cílem až ve Francii) i dle názoru soudu nevylučuje, že by se žalobce nyní, kdy se nachází v obtížné situaci, nepokusil zpřetrhat kontakt se správními orgány, skrývat se a tím narušovat řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně posléze navazující realizování správního vyhoštění. Primárním v tomto případě jsou podmínky uvedené dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, přičemž, jak již bylo uvedeno výše, v souvislosti s vydáním žalobou napadeného rozhodnutí o nepropuštění žalobce nebyly správním orgánem zjištěny a ani žalobcem tvrzeny žádné nové skutečnosti, které by mohly změnit důvody prvotního rozhodnutí o zajištění žalobce.
31. V tomto směru soud doplňuje, že při posouzení, zda je možné a vhodné uložit zvláštní opatření, zkoumá žalovaný jednak subjektivní složku (tj. možnost a ochotu se těmito opatřeními řídit) a jednak objektivní složku (vázanost na předpoklad, že cizinec bude se

státními orgány spolupracovat a že neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal), přičemž je nezbytné, aby byly naplněny obě složky současně, viz rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, 10 Azs 102/2016 -56. Z rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobce ze dne 17. 7. 2025 jasně vyplývá, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje nejen za „nemožné“ (subjektivní složka), ale rovněž za „neúčelné“ (objektivní složka). Na základě posouzení dosavadního jednání žalobce přitom dospěl k závěru, že neskýtá záruku plnění uložených povinností. V žalobou napadeném rozhodnutí o nepropuštění žalobce ze ZZC pak žalovaný konstatoval, že nenastaly žádné nové skutečnosti, a proto důvody pro zajištění žalobce trvají. Takové odůvodnění soud považuje v dané věci za dostačující a přiměřené.

32. Žalobce v žalobě nově namítá nepřiměřenost rozhodnutí o zajištění na dobu 110 dnů. V žádosti o propuštění, která vedla k vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tato námitka vznesena nebyla, proto žalovaný nepochybil, když se tímto tvrzením v rozhodnutí o nepropuštění žalobce ze ZZC nezabýval. Správní orgán se však v souladu s ustanovením § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval délkou doby, po kterou bude žalobce zajištěn v ZZC, dle názoru soudu přezkoumatelným a dostatečně podrobným způsobem v rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 17. 7. 2025. Ačkoliv byla žádost žalobce ze strany žalovaného považována za účelovou, nemohl žalovaný vyloučit, že bude žádost žalobce posouzena standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Proto stanovil žalovaný dobu trvání zajištění žalobce v zákonem stanovené lhůtě 110 dnů. Z úvahy žalovaného je zřejmé, že lhůta zajištění žalobce byla stanovena způsobem, který předjímá dobu nutnou pro to, aby nebyl ohrožen průběh řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a mohlo být o žádosti žalobce rozhodnuto. Žalovaný dle názoru soudu srozumitelně rozebral jednotlivé kroky a úvahy, které ho vedly ke stanovení délky zajištění, a to následovně: upřednostnění případů žadatelů omezených na svobodě při rozhodování ve věci mezinárodní ochrany předpokládá ukončení řízení ve lhůtě 90-ti dní, případná lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany je v případech osob umístěných v ZZC bez ohledu na typ rozhodnutí 15 dní a průměrná celková 5denní lhůta na doručování všech dokumentů v rámci soudního řízení. Z odůvodnění délky trvání zajištění je patrná logická úvaha žalovaného, pro kterou bylo k rozhodnutí o stanovení délky doby zajištění žalobce přistoupeno. V případě, kdy bude o žádosti žalobce rozhodnuto dříve, než uplyne doba zajištění žalobce, je žalovaný povinen jej ze zajištění propustit ze zákona. Tuto úvahu považuje soud za dostatečnou a přezkoumatelnou. Co se týče stanovení doby zajištění v tomto rozsahu, lze konstatovat, že byla takto stanovená doba dosud prejudikována jako přezkoumatelná i přípustná, pokud se skládá z doby 90 dnů předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně, prodloužené o 15 dnů v souvislosti s lhůtou pro podání žaloby a prodloužené o dalších 5 dnů odpovídajících době potřebné pro doručování v rámci soudního řízení (srov. judikaturu cit. v rozsudku NSS č. j. 9 Azs 38/2024-50 ze dne 14. 3. 2024, odst. 23–24). Této prejudikatuře odpovídají nyní přezkoumávané úvahy žalovaného i okolnosti případu žalobce. Doba zajištění ve lhůtě 110 dnů byla stanovena na základě průměrné délky nezbytnosti zajištění cizinců v obdobné situaci, jako je ta žalobcova. Nutno mít na paměti, že se stále jedná o pouhý odhad, který bude vždy pojatý obecněji.
33. Rovněž zákon o azylu ukládá žalovanému povinnost průběžného posuzování důvodů zajištění žalobce. V souhrnu lze konstatovat, že žalobcovo zajištění, resp. omezení na osobní svobodě, podléhá jak ze strany správního orgánu, tak ze strany soudu dostatečně frekventovanému přezkumu důvodů zajištění.

34. Žalobce mimo výše uvedené vytýkal žalovanému způsob, jakým zjišťoval skutkový stav věci. Ten považoval žalobce za nedostatečně zjištěný. Soud považuje shromážděný podkladový materiál pro vydání rozhodnutí o zajištění za dostatečný. Žalovaný vycházel jednak z tvrzení žalobce uvedených v protokolu o podání vysvětlení dne před policejním, z rozhodnutí o zajištění žalobce podle zákona o pobytu cizinců, z údajů uvedených žalobcem v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, z lustrací v cizineckých systémech, konstantní soudní judikatury a vlastních zkušeností.
35. Pokud jde o tvrzení žalobce, že se necítí dobře v zařízení o zajištění cizinců, protože jsou tam převážně mnohem starší cizinci, k tomuto soud uvádí uvedl, že námitka v daném řízení je irrelevantní, neboť nesouvisí s důvody, pro které byl žalobce zajištěn. Je na žalobci, aby své konkrétní problémy s nevyhovujícím ubytováním řešil cestou žádosti v pobytovém zařízení. Nadto z vyjádření žalovaného k žalobě vyplývá, že žalobce byl v současné době již přemístěn do jiného zařízení pro zajištění cizinců.
36. Zranitelnou osobou dle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu žalobce není ani z důvodu věku, neboť je již zletilý – 20 let.
37. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný rozhodl o tom, že žalobce je nadále zajištěn, za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo veškerá ústavní práva a mezinárodní úmluvy jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.
38. O návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě soud nerozhodoval, neboť ve lhůtě stanovené pro rozhodnutí o odkladném účinku již bylo rozhodnuto tímto rozsudkem o věci samé.
39. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s.)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 29. září 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

